

have et dagligt Forbrug uden Hensyn til, om den har Raad dertil eller ej. Dette viser den stærke Interesses modsætning, og vi ser ogsaa nu, hvorledes Socialdemokratiet, naar der er Tale om at finde nye Skatteklæder for København og Byerne, heller ingen Ængstelse nærer ved at gaa til en større Beskatning af Grundværdierne.

Det er jo dette Spørgsmaal, vi skal drøfte ved Behandlingen af det her foreliggende Forslag, og overfor Spørgsmaalet om Beskatning af fast Ejendom drejer det sig da efter min Mening om at faa fastslaaet for det første: Hvor højt kan vi gaa op med Beskatningen af fast Ejendom? og dernæst: Paa hvilken Maade skal vi fordele disse Skattebeløb? Man har jo det Særsyn, at medens Hartkornsskatten, da den i sin Tid, i 1903, blev afskaffet, udgjorde et Beløb af 13,4 Mill. Kr., andrager den nu, da der er Tale om at nedfælde denne saakaldt afskaffede Hartkornsskat, et Beløb paa ca. 15 Mill. Kr. eller endda for det foregaaende Aars Vedkommende 16,6 Mill. Kr. Lægges vi dertil det Beløb, der ved Siden af betales i Form af Ejendomsskyld, og som i 1922—23 udgjorde et Beløb af 58,5 Mill. Kr. og Aaret forud af 67,9 Mill. Kr., saa er vi nu oppe paa en Beskatning af fast Ejendom i det hele taget af 123,6 Mill. Kr., Aaret forud endda 136,4 Mill. Kr., mod 13,4 Mill. Kr. i 1902—03. Med denne mægtige Udvikling for Øje mener jeg, at Tidspunktet er inde, da der nødvendigvis maa fastsættes en Grænse for Beskatningen af fast Ejendom, og jeg mener absolut ikke, der kan være Tale om at gaa højere op med denne Beskatning, end vi har været i de senere Aar; vi maa tværtimod søge efterhaanden at arbejde os noget ned efter. Jeg ved nok, at der er en Del Mennesker, der mener, at Retfærdigheden sker først Fyldest, naar alle Skatter er lagt over paa Jorden; dette skulde være det Universalmiddel, der skulde skabe lyse og lykkelige Tilstande i vort Land. Ja, der er endog et Parti, der kalder sig Retsstatspartiet, og som hylder Georgeismens Principper, disse Principper, der kræver, at der lægges en saa stærk Beskatning paa Jorden, at hele Grundværdien inddrages. Man har desuagtet den Dristighed at kalde sig Retsstatspartiet, men Partiets Retsidé er den, at man vil fratage de nuværende Jordejendomsbesiddere deres Ejendoms Værdi ved en Konfiskation gennem Beskatning. Det er Samfundets Ret, siger man, Jorden er Samfundets Ejendom, og ve de formastelige, der har erhvervet dansk Jord som

Privatejendom! De har blot at aflevere denne Jord til Samfundet, som den med Rette tilkommer, og den Kapital, disse Mennesker har sat i deres Ejendom, og som altid bliver sidste Prioritet, den kan de kige i Vejviseren efter.

Vi fik for nylig tilstillet en lille Pjece, en lille Grundskyldens Katekismus, Grundskyldens ABC. Det hedder i denne under Punkt 26: „Skal Staten overtage Prioriteterne? Nej! Retsforholdet mellem Grundejere og Prioritetshaver er ligesom mellem Ejer og Lejer eller Bestyrer af privat Natur og maa være Staten ganske uvedkommende. Staten kan som Repræsentant for alle ikke uden at øve Uret overtage Forpligtelser over de forholdsvis faa grundejende Borgere.“

Maa jeg lige anføre et lille Eksempel paa, hvorledes man kan tænke sig, at det vil gaa to unge Mænd, to Brødre. Til den ene, der har anvendt sin Kapital f. Eks. 25 000 Kr. til at erhverve en Landejendom, siger disse Retsideens sande Talsmænd: Den Jord, du har erhvervet, er Samfundets, den har du blot at aflevere Værdien af; du har ingen Ret til denne Jord, men Prioriteterne, dem kan du faa Lov at beholde. — Saa naadig er man alligevel fra den Side, og hvad bliver saa Resultatet? Ja, det kan meget let blive det, at denne unge Mand har tabt den Kapital, han har sat i den paa-gældende Ejendom, han kan faa sine Prioriteter opsagt, og han kan meget let blive nødt til at gaa fra Ejendommen. Men nu den anden unge Mand, der f. Eks. har anvendt sine 25 000 Kr. til Studier, er naaet at blive Læge, Dyr læge, Sagfører, eller hvad man nu vil, som sidder i en god Forretning med en stor aarlig Indtægt, har Raad til at bo i en stor, dyr Villa, til ham siger man: Nu skal du slippe fri for at betale Skat. Den Jord, som Broderen købte for sine Penge, er Samfundets, det er stjaalet Gods, det er Samfundets Fællesejendom — altsaa ogsaa Broderens, som har brugt sine Midler til at studere for. Den Rente, denne Jord giver, skal bruges til at betale Skatter, og saa skal den unge Mand, der har studeret, slippe fri for at betale Skat. Det er det, man kalder Retfærdighed. Man tager Ejendomsværdien fra dem, der dyrker den danske Jord, og giver den til hele det øvrige Samfund. Thi, som det hedder i Punkt 26 i Georgeismens Katekismus, og som Godsinspektør Berthelsen, der jo omfatter dette Spørgsmaal med meget varm Interesse, og som jeg tænker i dette Øjeblik glæder sig over den Varme, hvormed jeg behandler det, skrev for nylig, saa vidt jeg erindrer i „Politiken“: Det er